

Malmö 960523

HEJ "Rinden"!

Tack för ditt brev och telefonsamtal. Här kommer mina svar- jag vet inte om de är så genomtänkta men det är så här jag känner och tycker.

När det gäller Damkendo så tycker jag att det känns tungt just nu.

I den Damkendokommitté som vi tillsatte för ca två år sedan finns bara jag kvar som tränar aktivt. Helena har flyttat från Stockholm till Lund och oturligt nog, i det studentöverfulla Lund, sammanfaller, i princip, hennes föreläsningstider med våra träningstider. Maria har flyttat till egen lägenhet, börjat jobba och dessutom strulat med Björn - jag tror hon har tränat 2 ggr denna termin.

När vi den "nya" Damkendokommittén började jobba var vi ambitiösa och aktiva - vi skickade ut info.blad och arrangerade läger, dessutom försökte vi markera vår position gentemot huvudstyrelsen. Som bilagor till detta brev skickar jag dig alla "dokument" vi åstadkom inklusive den senaste budgeten. Tyvärr verkar det nu i efterhand som vårt arbete sammanföll med en nedgång i damkendoverksamheten, vilket innebar att Miyuki och Sofia åkte utomlands samtidigt som flera andra tjejer drog ner på verksamheten (Lill) eller helt enkelt slutade (Anna, Mona, Kumiko, Cecilia mfl).

Vi försökte arrangera ett damkendoträningläger i höstas, vi skickade inbjudan till alla kendo tjejer vars adresser vi hade PLUS till alla klubbar utan kända tjejer. Vi fick in 3 säger tre anmälningar. Den sista lilla resten av det lägret snöade inne. Det var då jag tappade geisten. Vi flera tillfällen ringde dessutom Miyuki och ville ha besked som jag inte hade eller kunde ge enligt hur vår kommitté definierar sitt arbete (se bilaga 1), vilket ytterligare stressade mig. Som du ser ansåg inte Damkendokommittén då, och jag anser det inte nu heller, att det är kommitténs uppgift att, i princip, överhuvudtaget ha med landslagsverksamheten att göra.

Jag tycker, och nu tycker jag privat och inte som en del av kommittén, att vi måste skilja på basverksamheten, info, öppna träningsläger mm och landslagsverksamheten. De som "bara" tränar och de som vill syssla med basgrejor bör inte belastas med landslagsuppgifter. Dessa bör i så hög utsträckning som möjligt samordnas med herrarnas dylika. Jag tycker att huvudstyrelsen eller "landslagsstyrelsen" (dvs du, Hasse och Miyuki) ska ta ansvar för damlandslagsverksamheten inklusive ekonomi och träningsläger och därmed även för coachbiten. Givetvis kan man samarbeta om att försöka få fram namn.

Utagningsfrågan måste också lösas - det är definitivt ingen lämplig uppgift för kommittén, då jag inte tycker att jag, eller andra som kan komma att hamna i min situation, ska eller bör få påverka uttagningen då jag/vi är jäviga- vi är ju själva intresserade av att komma med. Helt ärligt tycker jag att man borde kunna kräva av herrcoachen att han slänger ett öga på de få tjejer det gäller och faller avgörandet. Om det nu inte lyckas att få en person som på heltid ägnar sig åt damlandslaget.

Det känns ganska jobbigt med damlandslaget också ibland. Givetvis är det roligt att få

vara med, det hade varit ännu roligare att få vara med på helt lika villkor. Det är vad jag tycker, samtidigt kan jag inse att det känns trögt att satsa på oss tjejer när vi inte ens kan ställa upp ett helt tre personers lag. Just nu vet jag inte vad vi kan göra för att lösa situationen. det finns helt enkelt väldigt få kendotjejer just nu.

Så här är situationen enligt det senaste jag vet:

- MALMÖ: antal damer som tränar = 2 dvs jag plus en tjej i nybörjargruppen (en syster till Joakim Strömsnäs). Det finns ett svagt hopp att Sofia börjar träna till sommaren.

-STOCKHOLM: antal damer som tränar aktivt = 1 dvs Monika. Miyuki är aktiv på annat sätt dock inte så mycket i dojon om jag är rättinformerad. Jag hörde rykten om att Kumiko och Mona var intresserade av att börja träna igen - om det blev något vet jag inte. Deras nybörjargrupp känner jag inte till.

-GÖTEBORG: antal tränande damer= 1 mao Solweig som är skadad och som dessutom effektivt skrämmer bort alla tjejer som börjar träna kendo i Göteborg.

-UPPSALA: känner du förmodligen till bättre än jag gör. Jag har fått flyttkort från Lill och i höstas , i samband med lägret-som-inte-blev-av, fick jag tre andra adresser av henne till tjejer jag aldrig träffat.

-LINKÖPING: har enligt vad jag hörde på SM tappat den enda tjej de hade.

-UDDEVALLA: har aldrig haft några tjejer, åtminstone inte för en längre period.

-NORR: Ryktesvägen har jag hört att i det allmänna kenduppsvinget i Norrland har även några tjejer dykt upp - jag känner dock inte till några namn.

Avslutningsvis kan jag ju skriva lite om hur jag vill göra i framtiden. Som det ser ut nu kommer jag inte att satsa på VM i Japan, jag tycker att en självkostnad på 5000-10000 kr plus all försäljning för 1-2 veckor i Japan, där dessutom tidsåtgången kommer att sträcka sig både framåt och bakåt runt själva resan känns för mycket. Dessutom kommer jag nästa vår att läsa min avslutande termin historia och kommer med stor sannolikhet att skriva uppsats under VMperioden.

Jag vill gärna fortsätta att arbeta med en Damkendokommitte eller liknande men enligt ovan så är det främst basen jag vill jobba med, även om jag känner mig ganska idélös just nu.

Något jag verkligen tror på är damkendoträningsläger - jag skulle gärna se att vi återupptog dem igen. Kanske kan vi arrangera ett till hösten? Jag har adresser till de norska tjejerna och till den japanska utbytesstudenten i Köpenhamn. Som tränare har vi tidigare diskuterat bla Per Bjerlow eller Bob Harris. Tidigare i våras sa Miyuki att hon och Monika ville arrangera ett läger i Stockholm men sedan blev det inte av men vi kan kanske vara i Stockholm till hösten?, annars är Örebro mycket bra för träningsläger.

Det verkligt jobbiga som kanske löser sig om du mfl börjar engagera er har varit känslan av att vara ensam - den som skall ta allt ansvar.

Detta brev har nog blivit lite ostrukturerat - hoppas du får något ut av det iallafall.

Hälsningar
Karolina